

Határtalanul 2024

A 7. G osztállyal lelkesen készültünk a székelyföldi utazásra, már a megelőző hetek osztályfőnöki óráin prezentálták a gyerekek a kiadott városok látnivalóit, így aztán rácsodálkoztak sokszor egy-egy templomra vagy nevezetességre: „Ja, mi ebből csináltuk a prezentációt”

Nagy érdeklődés övezte a szobabeosztást és hogy ki hol fog ülni a buszon. A 7. G, élelmes osztály lévén az emelet hátulsó részén foglalt helyet, zenét hallgatva, beszélgetve élték túl az igen hosszúra nyúlt odautazást. Útközben elcsodálkoztunk Bánffyhunad cigánypalotáin és megcsodáltuk a református templomot, annak kazettás mennyezetét.

Késő délután értünk a szállásra, a Patakmenti Panzió tulajdonosai nagyon kedvesen fogadtak, megoldották a felmerülő problémákat is a szobabeosztással kapcsolatosan. Különösen izgalmas volt, főleg sötétedés után a telek végében folydogáló patak, ahol a tulajdonosok egyszer-kétszer már medvét is láttak inni. Nekünk ez nem adatott meg.

Az idővel sajnos nem volt szerencsénk. Az első nap már megakadályozott bennünket abban, hogy körbejárjuk a Medve-tavat, de mégis talán erre a napra gondolnak vissza legszívesebben, a szövöszéken dolgozó nénire, a kürtöskalácsot készítő házaspárra, a taplógombát feldolgozó fiatalemberre és a só ízére, amit megnyalhattunk az egyik sófeldolgozó vállalkozónál. Tamási Áron szülőháza és síremléke sajnos nem volt rájuk akkora hatással, mint rám, irodalomból még nem tanultak róla. Ezen a napon kaptuk a legfinomabb ebédet, a helyiek kovászos kenyérével, sajtjaival és lekvárjaival csillapítottuk az éhségünket, ezekből haza is hoztunk.

Tamási szülőházának kertjében

A következő napon a szalmakalap-készítés mesterségével ismerkedhettünk, különösen tetszett, hogy a gyerekek is munkát kaptak, maguk készíthettek szalmából karácsonyi csillagot, angyalkát, amik a karácsonyfáikat is díszíthetik majd.

Szomorú volt a bözödújfalui kopjafás emlékhely. A gyerekek képzeletét is „megmozgatta a vízzel elárasztott falu, illetve annak utóélete, mármint hogy mai napig sokan fulladnak bele, halnak meg, akik a tilalom ellenére itt fürdőznek.

Bözödújfalui- emlékhely

Az esti program a korondi kultúrházban szintén egy kedves színpolt volt, különösen, amikor szinte mindenki a színpadon állva énekelte a székely himnuszt.

Táncház

A következő napot az utazás jellemezte. A Csíki-medence után eljutottunk egészen a Gyimesekbe, az 1000 éves határra. Sajnos nem volt idő Csíksomlyón megnézni azt a területet, ahol Pünkösdkor a hívek összegyülekeznek, de távolról, a templom előtt is impozáns látványt nyújtott. A gyerekeknek nagyon tetszett a templom, kisebb diskurzus is kialakult köztük az egyes vallásokat illetően. Nagy élmény volt az idős, egykori vasúti alkalmazott urat

meghallgatni arról, hogy is futott a régi határ, és egy kisebb csoport felkaptatott a kálváriához is, ahol élvezhette a páratlan kilátást.

Gyimesbükk: Kálvária

Este nagyszabású focizással szórakoztatták magukat a fiúk, bekapcsolva a vendéglátó fiúcskát is, aki pont ugyanannyi idős volt, mint a mieink.

Az utolsó napon zajlottak a sportesemények, a sorversenyek a helyi iskola tornatermében. Hamar kijelöltük a résztvevőket, akik nem túráztak el a többiekkel a Csiga-dombra, ahol megint egy érdekes geológiai jelenség szemtanúi lehettünk.

Sajnos nem nyertük meg a sportversenyt, de a focisták és a szurkolók is nagyon élvezték ezt a fél napot.

Délután a nárcisz mező megcsodálása volt a cél, a gyerekek annyira nem lelkesedtek a sok kilométeres túráért, a másik két iskola nem is vett részt benne. Aznap összesen 22 kilométert gyalogoltunk, mi tanárok úgy nyilatkoztunk, hogy nagyon megérte. Csodálatos látvány volt a virágokkal teli rét.

Lányok a nárciszok közt

A hazaút gyorsan eltelt, a Királyhágón még tartottunk egy rövid megállót, aztán elbúcsúztunk Erdélytől és a külföldi magyaroktól. Rengeteg szép élménnyel a tarsolyunkban érkeztünk haza.